

До Г-н Бойко Борисов

Министър-председател

на Република България

✓ До Комисия по образованието,
науката и въпросите на децата младежта
и спорта към 41 Народно събрание

До Комисия по здравеопазването
към 41 Народно събрание

До Г-н Сергей Игнатов

Министър на образованието,

младежта и науката

До Десислава Атанасова

Министър на здравеопазването

До Д-р Тотю Младенов

Министър На труда и социалната политика

Отворено писмо

Относно: Проект за Закон за предучилищното и училищно образование

**От : „Сдружение на родителите на деца със специфични потребности
Света София, Вяра, Надежда и Любов ”**

Г-н Министър –председател,

С това писмо искаме да изложим гражданската си позиция и се надяваме ,че ще бъде взета в предвид, преди да вземете окончателно решение за закриване на болничните училища.Искаме да ви запознаем с трудностите, които възникват при образованието на нашите деца със специални нужди.Ние като родители на деца със „Специални Образователни Потребности“ (СОП) смятаме че законът в това състояние е дискриминационен спрямо тях. При тълкуване на

Проектозаконата забелязваме ограничаване правото да се избере форма на обучение от нашите деца. На практика, според него, те имат право само на индивидуална /неприсъствена/ форма на обучение (в домашни условия с учител за 8 до 12 часа на седмица) .

Родителите на деца с леки, двигателни увреждания и съхранен интелект вероятно възприемат обучението на децата си в масовите училища ,като форма за приобщаване и интеграция, но децата със „Специални Образователни Потребности“ ще останат затворници в собствените си домове под надзора на един от родителите си (или в много от случаите на единственият си родител.) Ние смятаме, че това ще е огромна крачка назад връщаме се към остарелите практики тежко увредените деца да се крият от обществото , като остават затворени в домовете си , а към това се добавя доживотната присъда на един от родителите за денонощна грижа към детето и липса на социални контакти. Няма родител на света , който да не желае детето му да учи с връстниците си в училище, но нашите деца , страдащи от ДЦП са много раними. Те са различни и ние родителите се притесняваме, че нашето общество не е готово да ги приеме , да бъде толерантно към тях. Здравите деца в България не са възпитани да толерират несъвършенствата на другите. Приемайки този закон , на практика много деца със съхранен интелект ще останат в дома си изолирани, а за децата с умствена изостаналост и множество увреждания не се дава никаква алтернатива освен индивидуална форма на обучение. Децата с ДЦП имат физически дефицити, които обуславят трудности при придвижване, манипулиране с ръцете, говора..., в различна степен до невъзможност за самообслужване в ежедневието. При някои то е съчетано с интелектуален дефицит в различна степен. Те се нуждаят от специални помагала за да бъдат обучавани и за да се получи обратна връзка с преподавателя.

В настоящият Законопроект За предучилищно и училищно образование в Параграф 8 от Преходни и заключителни разпоредби се предвижда закриване на болничните училища и обучение на болните деца по друг ред.

В предишния Законопроект за основното и средно образование бяха заложени същите текстове по въпроса за обучение в болничните училища. Тогава ние родителите и ръководството на 99-то ОБУ сезирахме Комисията за защита от дискриминация. Приключила е процедура по Преписка № 86/2009г. Комисията осъди проектозаконата като дискриминационен. Последващото обжалване на това решение от МОН пред Върховният административен съд бе отхвърлено с решение

№ 24/03.02.2010г . С това си решение Върховния административен съд потвърди, че Проектозаконата е дискриминационен спрямо децата със СОП.

Дадени са следните предписания:

-„Закриването на Болничните училища и преминаване към неприсъствена форма на обучение би било нарушение на чл.17, т.2 от

Европейската социална харта по отношение на децата с увреждания и неравното им третиране при достъп до образование.”

-„.....намира предложението на МОМН да се закрийт болничните училища и децата със СОП да преминават на индивидуална /неприсъствена/ форма на обучение, за **обуславяща риск** те да не получат качествено образование, техните родители да не упражняват трудова заетост, поради необходимостта целодневно да обгрижват децата си .”

-предлага: **Болничните училища да придобият статут на „Защитени училища“**

-препоръчва: „ В случай на законодателна инициатива, касаеща образованието на деца със СОП, МС на Република България да съгласува законопроекта с Комисия за защита от дискриминация, като компетентен, независим държавен орган по равнопоставеност да дава становища за съответствието на нормативните актове със законодателството за предотвратяване на дискриминация по силата на чл. 47 т.8 от Закона за защита от дискриминацията“.

Ще споменем още чл.7 от Европейска харта на децата, които се лекуват в болница: „ По време на лечение на детето трябва да се осигури и обучение“.

Според чл.109, ал.5 и ал. 6 и параграф 8, нашите деца на практика ще се обучават само в индивидуална неприсъствена форма на обучение .Това за нас е нехуманно и е в разрез с действащите в европейските страни практики. Децата ни имат нужда от опитни педагози с голямо търпение, свикнали с със „странното,, им поведение. Нужна им е богата материална база с повече технически средства от обикновените училища. С болничните училища, този модел е постигнат и вече работи . Средата е изградена така че да обслужва нуждите на децата. Има рампи, асансьори, подходящи настилки , места за спиране на коли , подходяща паркова среда , подходящи кабинети и зали за рехабилитация. Изградени са достъпни санитарни възли с допълнителни помещения за преобличане и хигиена . Училището идва при нас съобразявайки се с нашите трудности , които срещаме при придвижване дори при адаптирана среда за достъп . Много от тези деца не могат да пишат с молив и химикал , но се справят с клавиатурата на компютъра. Много често , за да се обясни даден материал и да се получи обратна връзка, учителите сами изработват помагала за всяко дете преди уроците. Чрез този Закон Вие, намалявате учебните часове като брой и ги лишавате от „техните” педагози и материална база. **Това би намалило успеваемостта и на здраво дете.** В България ,ние родителите на деца със специфични потребности, вече сме специалисти по всичко. Трябва да станем и педагози.

Вие ограничавате правото на нашите деца да се учат в т.н. **дневна присъствена форма**, която не случайно е определена като **основна**. За

нашите деца тази форма на обучение е единственият шанс да се социализират, да работят в колектив, макар и с малък брой членове.

Децата ,страдащи от ДЦП се нуждаят непрекъснато от рехабилитация: контакт със специален педагог, психолог, логопед, монтезоритерапевт, ерготерапевт, физиотерапия. В СБДПЛРДЦП „Св.София” комплексното обслужване и рехабилитация е осигурено като продължителен и непрекъснат процес, финансирането на който се обезпечава по следния начин: 10 дни месечн по клинична пътека № 242 – за рехабилитация на деца до 18 години и 10 дни месечно по Договор със Столична община – за издържане на медицинки дейности, съгласно приложене, в което т.1 е: Долекуване при продължително лечение на деца с ДЦП – 10 дни в рамките на 1 календарен месец. Верността на тези факти удостоверява с подписа си под текста на настоящето писмо Управителят на СБДПЛРДЦП „Св.София” доц.д-р Иван Чавдаров.

Това е начина ,те да подобрят интелектуалната , психическата и физическата си активност и възможности. Детският организъм има невероятни възможности за възстановяване което се случва пред очите ни ежедневно, но те могат да се реализират само ако ние родителите и обществото ги подкрепим. В случая Болничното училище е една огромна придобивка и опора за тях. **Вместо да се унищожи ,трябва да се обогати .** Болничното училище дава шанс с опитните педагози, малкият брой ученици в час, създадената вече материална база, традициите в обучението на деца със специфични потребности. Болничното училище е глътка свеж въздух за децата ни , обречени да преживеят по-голямата част от детството си в болнична обстановка.

По различни поводи ние сме консултирали или лекуваме децата си в чужбина и установяваме, че там има също болнични училища и децата се занимават там ежедневно , дори когато престояват там до една седмица.

С този закон не само, че не се решават проблемите при обучението на нашите деца, а се създават нови :Трябва да се търси училище за детето в момент ,в който то има и здравословен проблем. Много от родителите няма да се справят въпреки голямото си желание и децата ще прекъснат обучението си .

Надяваме се и вярваме, че законът ще влезе в ролята си на обективен регулатор за обществено благо.

Управител на СБДПЛРДЦП „Св.София”:

доц.д-р Иван Чавдаров: ..

С уважение (Родители):

- 1.....*Никола Цветанов*.....
- 2.....*Светла Драганова*.....
- 3.....*Евгений Цветанов*.....

4. Мисир Зафире Мисир
5. Благой Митров Кръстанов
6. Юлиана Цветкова Лилва
7. Милан Цветков Колчанов
8. Веселина Томанова Драгва
9. Милан Вуканов Кочеванов
10. Красимира Стойчева Цветкова
11. Димитър Цветков Александър
12. Весела Владимирова Васил
13. Камелия Иванова Иванова
14. Галина Тодорова Методия
15. Емилия Николова Николова
16. Цвета Веселинова Николова
17. Емилена Цветанова Кочеванов
18. Любомир Емиров Кочеванов
19. Цвета Христова Иришка
20. Веселина Стефанова Том
21. Севгун Немелва Севгун
22. Поля Цветанова Попова

гр. София

Poli_Tomova7@abr.bg